

رونمایی از پوستر نمایش «روزهای بی باران»

همزمان با آغاز بلیت فروشی نمایش «روزهای بی باران» به نویسندگی و کارگردانی امین بهروزی که قرار است از فردا بیست و پنجم تیر ماه جاری، ساعت ۲۱ در سالن ۲ عمارت هما روی صحنه برود؛ از پوستر این نمایش با طرحی از امیر صداقتی رونمایی شد. وحید آقاپور، محمد صدیقی‌مهر، پردیس شیروانی و مریم داندشه‌فرد بازیگرانی هستند که در نمایش «روزهای بی باران» به ایفای نقش می‌پردازند. «روزهای بی باران» عاشقانه‌ای است درباره انتخاب و درباره جای خالی آدم‌ها، درباره دو کلمه‌ای که سرنوشت ما را رقم می‌زند. علاقه‌مندان تئاتر برای تهیه بلیت این نمایش می‌توانند به سایت تیوال یا گیشه عمارت هما مراجعه کنند.

صباخبر

درخشش عکاسان ایرانی در جوایز موزه فلوریدا

جوایز سالانه بین‌المللی موزه هنرهای عکاسی فلوریدا در آمریکا برندگان خود را در بخش‌های مختلف با آثار دو عکاس ایرانی اعلام کرد. در این رویداد سالانه عکاسی، مجید حجتی با عکس

«نماز عید فطر» برنده بهترین عکس بخش رقابتی و رتبه اول بخش مردم - پرتره شد و عکس دیگری از وی با عنوان «جریان زندگی» نیز رتبه اول بخش مکان‌ها - چشم‌انداز را به خود اختصاص داد.

همچنین آرمین امیریان، هنرمند عکاس ایرانی نیز موفق به کسب جایزه نخست در بخش عکاسی مفهومی (conceptual) از جوایز سالانه موزه هنرهای عکاسی فلوریدا شد.

نمایشگاه آثار منتخب این دوره، از ۲۴ تیر تا ۱۶ شهریور ماه برگزار خواهد شد.

ایستا

گفت‌وگو با امیرفرزام دهنوی کارگردان «بازیگر سایه‌ها»:

نوجوانان اوتیسم خودشان را در تئاتر سانسور نمی‌کنند

امیرفرزام دهنوی کارگردان «بازیگر سایه‌ها» درباره چگونگی شکل‌گیری تئاتر «بازیگر سایه‌ها» گفت: فکر اولیه این نمایش از یک سؤال ساده شروع شد اینکه اگر بچه‌هایی که ما معمولاً نمی‌گذاریم از سایه بیرون بیایند، خودشان بازیگر شوند چه اتفاقی می‌افتد؟ ایده از دل تجربه‌های شخصی‌ام، مطالعاتم روی نظریه «سایه» کارل یونگ و سال‌ها مواجهه‌ام با نوجوانان طیف اوتیسم شکل گرفت. این نمایش یک جور مواجهه مستقیم با ناخودآگاه جمعی و آن چیزهایی است که جامعه از آن چشم‌پوشی کرده است. حالا قرار است بازیگران مبتلا به اوتیسم وسط صحنه وزیر نور بیایند.

وی با اشاره به نظریه «سایه» یونگ ادامه داد: سایه بخشی از روان ماست که نمی‌خواهیم آن را ببینیم؛ اما اگر با آن مواجه نشویم، آن سایه کنترل‌مان می‌کند. برای من، این سایه فقط درون فرد نیست؛ گاهی کل جامعه یک چیزی را در سایه نگه می‌دارد. دهنوی بیان داشت: به اعتقاد من بچه‌هایی که برچسب «اختلال» خوردند، خیلی وقت‌ها نماینده همین سایه هستند. نمایش ما سعی دارد آنها را نیروی خلاق و نه ناتوان نشان بدهد. اگر به سایه نور بدهیم، هنر خالصی بیرون می‌زند که حتی حرفه‌ای‌ترین بازیگرها هم از آن حیرت می‌کنند.

دهنوی درباره مواجهه بچه‌های طیف اوتیسم با تئاتر و اعتماد به آنها گفت: یکی از نکات مهم و قابل توجه این است که آنها خودشان را سانسور نمی‌کنند. فقط باید به آنها محیط امن بدهیم. وقتی روی صحنه بی‌واسطه حضور دارند، صداقت در بیان آنها دیده می‌شود. این چیزی است که ما به عنوان بازیگر سال‌ها دنبالش

می‌گردیم. وی ادامه داد: تئاتر برای آنها مثل یک رودخانه است؛ اگر مسیر را باز بگذاری، جاری می‌شوند. من در طول این پروژه بارها دیدم که چطور یک نوجوان با «اوتیسم» می‌تواند احساساتی را برساند که هیچ تکنیکی قادر به خلقش نیست. چون این احساسات از دلش بیرون می‌آید و از فرمول نیست. دهنوی درباره سختی‌ها و مشکلات این کار نیز بیان داشت:

مشکلات زیاد بود و شامل نبود حمایت مالی، بی‌اعتمادی برخی افراد به توانایی بچه‌ها، فضای فیزیکی نامناسب، فشارهای روانی تیم، تا حتی نگرانی‌های خانواده‌ها می‌شد. ولی بزرگ‌ترین چالش، شکستن کلیشه‌ها بود. اینکه به جامعه نشان بدهیم این افراد ترحم‌برانگیز نیستند. این‌ها هنرمند و نابغه هستند و گاهی باید از جلوی راهشان کنار برویم تا بتوانند بدرخشند.

کارگردان «بازیگر سایه‌ها» درباره روش بازیگری برای کار با طیف «اوتیسم» گفت: من از تلفیقی از «متد اکتینگ»، «ادرون‌گرایی» و تجربه احساسات واقعی «بازیگری روان‌تانه»، و «حرکت درمانی نمایشی» استفاده کردم. ولی مهم‌تر از تکنیک، «گوش دادن» بود. باید یاد بگیریم به ریتم درونی هر کودک گوش بدهیم. در «متد اکتینگ» ما دنبال این هستیم که بازیگر تجربه زیسته خودش را وسط بیاورد. حالا تصور کنید کسی که از کودکی با تفاوت، انزوا یا درک متفاوت از جهان رشد کرده، آن تجربه را وسط صحنه بیاورد. به نظرم معجزه است.

دهنوی درباره نامگذاری نمایش نیز گفت: آنها همیشه در سایه بودند؛ اما حالا هم در تئاتر و هم در زندگی بازیگر هستند.

وی تاکید کرد: این نمایش یک دعوت‌نامه برای دیدن چیزی است که همیشه بوده ولی ما ندیدیمش. نمایش ما یک سفر به اعماق ناخودآگاه است. ما به صداهایی که خاموش شدند می‌پردازیم و شاید بعد از دیدن این نمایش، دیگر هیچ‌وقت با همان نگاه قبلی به «دیگری» نگاه نکنیم.

ایرنا

